

கம்பரது இராமகாதையில் சில மறைபொருள்கள்

(**புரீ.உவே.கி.பக்ஷிராஜ அய்யங்கார் ஸ்வாமி**)

தன் கவிதைத் திறன் தோன்ற ஒரு கவி காவியம் செய்வது போன்று கம்பர் தமது இராமாயணத்தை எழுதவில்லை. இராம காதை அவர் பிறப்பதற்கு வெகுகாலத்துக்கு முன்பிருந்தே இப்பரத கண்டத்தில் ஒரு புனிதஇதிகாசமாகப் போற்றப்பெற்று விட்டது. இங்ஙனம் அனைவரும் பன்னெடுங் காலமாகப் பயபக்தியுடன் போற்றிவந்த ஒரு சரிதத்தை மீண்டும் எழுதிப் பேரும் புகழும் பெறுதல் இலேசான காரியமன்று. ஒரு செயற்கரிய செய்கையைச் செய்து "பெரியன்" என்று பெயர் பெற்றார் கம்பர். 'கல்வியில் பெரியன் கம்பன்' என்ற வழக்குண்மை அனைவரும் அறிந்ததே. ஈண்டு, கல்வி என்பது பொதுவான இலக்கியக்கல்வியை மட்டுமின்றி, இராம காதையைப் பற்றிய கல்வியையும் குறிக்கும். அவரது பரந்த இலக்கியக்கல்வி - தமிழிலும் பிறமொழிகளிலும் உள்ள இலக்கியக்கல்வி இராமாயணத்தைக் கற்பவர்க்கு எளிதிலே புலனாகும். ஆனால், அவரது மற்றொரு கல்வி இராமகாதையைப் பற்றிய கல்வியறிவு ஊன்றி நோக்கில் தென்படும்.

ஆதிகவி வான்மீகரின் இராமாயணமே பின்புள்ளார்க்கு மூலமாக அமைந்தது என்பது உண்மையே. கம்பரும் இதனை ஒப்பியே கூறினார். எனினும், இராமகாதை பிறமொழிகளிலும் இருந்தன என்று கொள்ள இடமுண்டு. எடுத்துக்காட்டாக, இராமன் வில் வளைக்கு முன்பே கன்னிமாடத்திடை சீதையைக் கண்டமையும், இருவரும் மாறிப் புக்கி தயமெய்தியமையும் வெகுநயமாக, அழகாகக் கம்பரது காவித்திலே நாம் காணலாம். ஆனால், இச்செய்தி, அவருக்கு வெகுநாள் முன்பே,

ஆசிரியப்பாக்களால் அமைந்த ஒரு தமிழ் இராமகாதையில் காணப் பெறுகின்றது என்ற உண்மையையும், இது போன்ற மற்றும் சில குறிப்புக்களையும் "இராமாயணமும் தமிழ் வழக்குக்களும்" என்ற கட்டுரையிலே காலஞ் சென்ற வித்துவான் புரீ.மு. ராகவய்யங்கார வர்கள் காட்டியுள்ளார்கள். பண்டைய இலக்கிய நூல்களும் வழக்குகளும் தவிர இராமகாதையைப் பற்றிய சில அரிய குறிப்புகள், வான்மீகத்தே காணாதவை திவ்யப்ரபந்தங்களில் காணப்பெறுகின்றன.

எனவே, இராமகாதையைப் தமிழில் வடிக்குமுன், கம்பர் அக்காதை பற்றி வடமொழியிலும், பிற மொழிகளிலும், தமிழ் இலக்கிய நூல்களிலும், முக்கியமாக ஆழ்வார்களின் அருளிச்செயல்களிலும் உள்ளவை அனைத்தையும் நன்கு கற்றிருக்க வேண்டும் என்று கூறுதல் மிகையாகாது. இவற்றுள் திவ்யப்ரபந்தம், கம்பர் உள்ளத் திலேயே தோன்றிய இராமகாதையை வெகுவாக உருவாக்கியுள்ளது என்று நிச்சயமாகக் கூறலாம்.

கம்பர் தமது காவியத்துக்கிட்ட பெயர் "இராமாவதாரம்" என்பதே.

"நடையி னின்றுயர் நாயகன் தோற்றத்தின் இடைநி கழ்ந்த இராமாவ தாரப்பேர்த் தொடைநிரம்பிய தோறு மாக்கதை" என்ற அவரது அவையடக்கப்பாடல் இவ்வுண்மையை உரைத்து நிற்கும். "கோந்வஸ்மிந்" என்று தொடங்கி இத்தகைய குணங்களை உடைய புருடன் யார் என நாரதரை வினவித் தெரிந்து, அத்தகைய உத்தம புருஷன் ஒருவனின் சரிதம் கூறுவதாகவே வந்த வான்மீகம் போலன்றிப் பரம்பொருளின் அவதாரமாகவே தம் காப்பியத்தை அமைத்துக்கொண்டார் கம்பர் என்பது தெளிவு. 'நாயகன் தோற்றத்தில்' என்று

பரம்பொருளின் பல்வகை அவதாரங்களைக் குறித்து, இடையில் வந்த 'இராமாவதாரப் பேர்' என்று இராமகாதையைக் காட்டினார் கம்பர். வான்மீகரும் இராமன் பரம்பொருளின் அவதாரம் என்று குறித்துள்ளார் எனினும் கம்பரது காவியமே அவதாரமாகத் தொடங்குகிறது.

இராமகாதையைப் பரம்பொருளின் அவதாரமாகக் கொண்டே காவியம் அமைக்க முற்பட்டவராதலின், அப்பரம்பொருளின் அடியார்களின் அருளிச்செயல்களில் ஈடுபட்டு, அவ்வாழ்வார்கள் வாக்கை அடிப்படையாகக் கொண்டு தமது காப்பியத்தை அவர் இயற்றுதல் இயல்புதானே! ஆகையால், ஆதிகவியின் நூலில் காணாத சில நிகழ்ச்சிகள், அதினின்றும் மாறுபட்ட சில நிகழ்ச்சிகள் கம்பரது காவியத்திலே காணப்பெறுகின்ற மைக்கு மூலம் வேண்டின் நாம் திவ்யப் பரந்தங்களுக்குச் செல்லவேண்டும். இங்ஙனம் திவ்யப் பரந்தம் கொண்டே பொருள் காண வேண்டிய பல இடங்கள் கம்பரது இராம காதையில் உள. அவற்றுள் மிக நுணுகி நோக்க வேண்டியவையாயுள்ள சில பகுதிகளை இங்கு காண்போம்.

கைகேயிக்கு வரம் கொடுக்க ஒருப்பட்ட தயரதன் "நிச்சயம் இவ்வரங்களிரண்டையும் உனக்குத் தருவேன். ஐயறவேண்டா," **"வள்ளல் இராமன் உன்மைந்தன் ஆணை என்ருன்"** எனக்கூறியதாகக் கம்பர் காட்டுவார். கைகேயியைச் சுட்டி, "இராமன் உன்மைந்தன்" எனக்கூறுவது எங்ஙனம்? இராமன் கைகேயியின் மைந்தனன்றே! கோசலை குமரனல்லவா? எனினும், பெற்றவள் கோசலையாயினும் பேணி வளர்த்தவள் கைகேயிதான் என்னும் பொருளில் கூறியிருக்கலாமல்லவா? **"தாய்கையில் வளர்ந்திலன் வளர்த்தது தவத்தால் கேகயன் மடந்தை"** என்று நகர

மக்கள் கூறுவதாகக் கம்பர் காட்டவில்லையா என்று ஒரு பதிலிறுக்க முற்படலாம். ஆனால், **"பிணங்குவான் பேரிடர் பிணிக்க நண்ணவும் உணங்குவா யல்லைநீ உறங்குவாய்"** என்று தன்னைக் கடிந்து கூறிய கூனியை நோக்கி, **"இராமனைப் பயந்த எற்கிடரு ண்டோ?"** என்று கைகேயி பதில் வினவியதாகக் கம்பர் கூறுவார். இதில் 'பயந்த' என்ற சொல்லை நோக்க வேண்டும். அச்சொல் 'பெற்ற' என்றே பொருள்படும். இச்சொல்லைக் கூற உரியவள் கோசலை ஒருத்திதானே! "கருமுகிற் கொழுந்தெழில் காட்டும் சோதியைத் திருவுறப் பயந்தனள் திறங்கொள் கோசலை" என்றும் **"இருங்கடகக் கரதலத்திவ் வெழுதரிய திருமேனி கருங்கடலைச் செங்கனிவாய்க் கோசலைஎன்பாள் பயந்தாள்"** என்றும், இராமனைப் பயந்தவள் கோசலை என்று கம்பர் கூறியுள்ளாரே. பின் ஏன் இங்கு தயரதன் வாக்காக "உன் மைந்தன்" என்றும், கைகேயி வாக்காக "இராமனைப் பயந்த" என்றும் கூறினார்? தயரதன் 'நம் அருமைமைந்தன்' என்னாதே 'உனது வளர்ப்புச் செல்வப்பிள்ளை' என்னாதே 'உன்மைந்தன்' என்றான். அதற்கு 'நீபெற்றமகன்' என்னும் பொருளாதே! அதேபோன்று 'இராமனைப் பயந்தஎற்கு' என்ற கைகேயின் வாக்கும் 'இராமனைப் பெற்றெடுத்த எனக்கு' என்றே பொருள் படும். எனவே, கோசலையைக் காட்டிலும் தனக்கே இராமனைப் பெற்ற உரிமையுண்டென்று கைகேயி பாராட்டி வந்தாள் என்பதும், அதனைத் தயரதனும் ஒப்பினான் என்பது போதரும். தேவகி பெற்ற கண்ணனை அசோதை பெற்ற பிள்ளையாக உலகம் ஒப்பியது போன்றது இது. **"என்ன நோப்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப் பெற்ற வயிறுடையாள் என்னும் வார்த்தை எய்து வித்த இருக்கேசா!"** என்று அசோதை கூறியது போன்றே இங்கும், கைகேயி இராமனைத் தான் பெற்றதாகவே உரிமை பாராட்டினாள்;

தயரதனும் அதனை முற்றிலும் ஒப்பினான். இதுமட்டுமன்று, இராமனும், வனம் புகுவத னின்றும் தன்னைத் தகைந்த வசிட்டனிடம், **“ஏன்றான் எந்தை இவ்வரங்கள் ஏவினான் ஈன்றவள் யான் அது சென்னி யேந்தினேன்”** எனக் கைகேயியைக் குறித்துத் தன்னை ஈன்றவளாகவே கூறுவதாகக் காட்டினார் கம்பர்.

இங்ஙனம், தயரதன் “உன் மைந்தன்” என்றும், கைகேயி “இராமனைப் பயந்த எற்கு” என்றும் கூறியதாகக் கம்பர் காட்டியமைக்கு மூலம், குலசேகரஆழ்வார் அருளிய **“வன்ருளின் இணை வணங்கி”** என்ற பாசரத் திலே தயரதன் வாக்காக வரும் **“உனைப்பயந்த கைகேயி”** (பெருமாள் திரு. 9-1) என்ற வாசகமே. இவ்வாக்கு, கைகேயி பாராட்டிய உரிமையையும், அதனை ஒப்பியேயிருந்தான் தயரதன் என்பதையும் காட்டும். இதில் வரும் **“உனைப்பயந்த”** என்ற இணைமொழியைப் பகுத்து, ‘உன்’ என்பதனை ‘மைந்தன்’ என்பதோடிணைத்து, “உன்மைந்தன்” என்ற தயரதன் வாக்காகவும், “பயந்த” என்ற சொல்லே ‘இராமனை’ என்பதோடு இயைத்து, கைகேயியின் வாக்காகவும் அமைத்தார் கம்பர். குலசேகரரின் “உனைப்பயந்த கைகேயி” என்ற மொழியாட்சிக்கு வியாக்கியானமிட்டமை போன்றமைந்தன கம்பரின் வாக்குகள் என்று கொள்வதில் தவறில்லையன்றே! கைகேயியின் இத்தகைய உரிமையை மதித்தே, தன் தாய்மார்கள் மூவரையும் நேருமிடத்தெல்லாம் இராமன் முதலில் கைகேயியை வணங்குகிறான். **“கேகயன் மாமகள் கேழ்கிளர் பாதம் தாயினும் அன்போடு தாழ்ந்து வணங்கி ஆயதன் அன்னை அடித்துணை சூடி”** என்றும், **“கைகயன் தனயை முந்தக் காலுறப் பணிந்து மற்றை மொய்குழ லிருவர் தாளும் முறைமையின் வணங்கும் செங்கண் ஐயனை”** என்றும் கம்பர் காட்டுவர்.

சூர்ப்பணகை அரக்கி, இராமன் முன்

அவள் தோன்றுங்கால் தன் அரக்க வடிவுடனேயே தோன்றினாள் என ஆதி காவியம் கூறும். அங்ஙனம் தோன்றிய அரக்கியின் உருவையும் இராமன் வடிவையும் அங்க அங்கமாக எதிரெதிர் காட்டி, இரண்டினுமுள்ள முரணை வெகுநயம்படக் காட்டுவர் முனிவர். ஆனால், கம்பரோ **“கோமகனும் அத்திசை குறித்தனன் விழித்தான்”** என்று, இராமன் சூர்ப்பணகையின் அழகு வடிவைக் கண்டு வியந்து, கண்ணிமை கூட இமையாது போனான் என்றும், வாய்விட்டு **“அழகுக்கு அவதியுண்டோ”** என்று கூறியதாகவும் காட்டுவர். இங்ஙனம் இருவர் கூற்றையும் ஒத்து நோக்குவார்க்குக் கம்பரது சூர்ப்பணகை வான்மீகரின் சூர்ப்பணகையல்ல என்ற முடிவுக்கு வர வெகுநேரம் தேவையில்லை. எவ்வகையிலும் இரு சூர்ப்பணகைகளையும் ஒன்றுக்க இயலாது. இணைக்க முயல்வது பரிசாசத்துக்கே இடமாகும். இத்துணையளவு முற்றிலும் வேறுபட்ட உருவத்தோடு சூர்ப்பணகையை எப்படிக் காட்டுகிறார் கம்பர் என்ற வினா, இயல்பிலே எழக்கூடியது. காவிய ரசனைக்காகவும், நகைச்சுவைக்கு ஒரு களனாகவும் கம்பர் இங்ஙனம் அமைத்திருக்க லாம் என்று பண்டிதர் பலர் எளிதாகக் கூறிச் செல்வர். ஆனால், அது தானா உண்மை? மேற்கண்ட காரணங்களுக்காகச் சூர்ப்பண கையின் உருவை மாற்றவேண்டிய அவசிய மில்லையே! பின் எப்படிக் கம்பன் துணிவுடன் சூர்ப்பணகையை ஒரு பேரழகியாக நிறுத்துகிறார்? இதற்கு விடைகாண நாம், குலசேகரர் பத்துப்பாடலில் கூறிய இராமகாதைச் சுருக்கை நோக்க வேண்டும்.

“வலிவணக்கு வரைநெடுந்தோள் விராதைக் கொன்று வண்டமிழ்மா முனிகொடுத்த வரிவில் வாங்கிக்

**கலைவணக்கு நோக்கரக்கி மூக்கை நீக்கிக்
கரனோடு தூடணன் தன் உயிரை வாங்கி''**

என்பது குலசேகரர் வாக்கு. 'விருபாக்ஷி' என வான்மீகி கூறிய சூர்ப்பணகையை "கலை வணக்கு நோக்கி'யாக, மாணும் வெட்கித் தலை குனியும்படியான கண்ணழகியாகக் காட்டினார் சேரலர்கோன். இந்தரியங்களில் தலையாய கண்ணினை வருணிக்கும் முறையிலே, வான்மீகச் சூர்ப்பணகையினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒரு அழகியான சூர்ப்பணகையைச் சுட்டிச் சென்றார் குலசேகரப்பெருமான். அந்த ஒரு குறிப்பாகிய சிறிய பொறியைத் தன் கற்பனைக் காற்றினால் ஊதிப்பரமனும் கண்டு வியக்கும் அழகியாக அவ்வரக்கியை வடித்தார் கம்பர்.(குறிப்பு- "நூடங்கிடைச் சூர்ப்பணகா" (பெரியாழ். திரு. 3-9-8) என்று பெரியாழ்வாரும் சூர்ப்பணகையை இடையழகுடையவளாகவே குறிப்பிட்டுள்ளார்.)

இவ்விரண்டு எடுத்துக்காட்டுக்களும், பாத்திர அமைப்பைக் கம்பர் திவ்யப்ரபந்தங்களை ஆதாரமாகக் கொண்டு அமைத்தார் என்பதைக் காட்டும். இதுபோல, நிகழ்ச்சி முறையிலும் எவ்வாறு கம்பர் அருளிச்செயல்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுக்கூறினார் என்பதைப் பார்ப்போம்.

தேவர்தம் குறைதீர்க்கப் பரமனான விஷ்ணு அவதரிக்க வாக்களித்த விவரத்தை கம்பர் திரு அவதாரப்படலத்தில், தயரதன் மகப்பேறு வேண்டுவதற்கு நெடுங்காலத்துக்கு முன்பே, வானுலகில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியாக வசிட்டர் மனக்கண்ணில் கண்ட காட்சியாகக் காட்டுகிறார். அந்நிகழ்ச்சி முற்றிலும் இங்கு விஷயமன்று. அது நிகழ்ந்த முறையைக் கம்பர் காட்டியமை அறிஞர்க்குப் பெருவிருந்தாகும்.

அமரர்கள் பிரமனோடு கடுமவர் கண்டனைக் கண்டு அபயம் வேண்ட, நீலகண்டனும் தன் செயலின்மையைக் கூற, அனைவரும் பரந்தாமனைத் துதிக்க முற்படுகின்ற

னர். இங்ஙனம் தேவர்கள் நாராயணனை வேண்டுவதும், அவன் அவர்கள் கூப்பீடு கேட்பதும் அவனது விபூக (அவன் பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டுள்ள) நிலையிலே யாதலின், அவ்வுண்மையைக் காட்டவே கம்பர்,

**"திரைகெழு பயோததி துயிலும் தெய்வவான்
மரகத மலையினை வழத்தி நெஞ்சினால்
கரகம லம்குவித் திருந்த காலையில்"**

என அவனது பாற்கடற்பள்ளியைச் சுட்டிக் கூறினார். பரமன் கலுழன்மேல் ஊர்ந்து 'திருவொடும் மருவித்'தோன்றினான் என்றார் கம்பர், பிராட்டி முன்னாக அவனைப்பற்ற வேண்டும் என்பது காட்ட. அவன் புள்ளூர்ந்து நின்று நிலையிலே அமரர் தங்கள் குறையைக் கூறவில்லை. பரமனை வணங்கி, மகிழ்ச்சியில் திளைத்து நிற்கின்றனர். பரமன் கலுழன்தோள் நின்று இறங்குகிறான். அந்நிலையிலும் அமரர் தம் குறை கூறவில்லை. எம்பெருமான் அடியிட்டுச் சென்று, வானுயர் மண்டமொன்றிலே இடப்பெற்ற அரியாசனத் தைக் கிட்டி, அதில் ஏழுலகும் தன் தனிக்கோல் செல்லவிருக்கும் பாணியில் வீற்றிருக்கிறான்.

**"சென்னிவான் தடவு மண்டபத்துச் சேர்ந்தரி
துன்னுபொற் பீடமேல் பொலிந்து தோன்றி
னன்"** என்பது கம்பர் வாக்கு.

பின்னர், விதியும் விண்ணுளோரும் அரக்கர் கொடுமை கூற, பரமன் மேல் வினவுதற்கிடமின்றி, இதழியந்தெரியலான் பரமனை நோக்கித் தாம் கொடுத்த வரங்களே தங்களுக்கு எமனாக விளைந்தமை கூறி, அபயம் வேண்டுகிறான் என, நிகழ்ச்சி முறை கூறப் பெறுகின்றது. அமரர்கள் பரமன் தோன்றிய வுடனேயோ, அன்றி அவன் கருடன் தோள் நிற்றிழிந்து தங்கள் குழுவோடு இருந்த காலையிலோ தம் குறை கூறுது, ஏன் அவன் பீடம் பொலிய அமர்ந்த பின் கூறினர்? அது மரியாதைக்காக என்று எளிதில் கூறிவிடலாம்.

பொருத்தமான விளக்கமுங்கூட. ஆனால், உண்மை அதுவா?

விண்ணவர் தசமுகன் அழிவை வேண்டி நின்றனர். அப்போதுதான் அவர் பழிநீங்கும். எனவே, பரமன் இராவணனை அழிப்பதாக வாக்களித்தால், அவ்வாக்கு அவனாலும் எக்காரணத்தையிட்டும் கழிக்க முடியாதபடி இருத்தல் வேண்டுமென விரும்புகின்றனர் தேவர்கள். இப்பேருண்மைதான் இதில் பொதிந்து கிடக்கின்றது. அவ்விதந்தான் அவன் அறுதியிட்டாக வேண்டுமா, என வினவலாம். இதற்கு விடை வேண்டுமானால் நாம் ஆண்டாளின் பாடல் ஒன்றைப் பார்க்க வேண்டும். 'மாரிமலைமுழைஞ்சில்' என்ற திருப்பாவைப் பாடலின் இறுதியில்,

"கோப்புடைய சீரிய சிங்கா சனத்திருந்து யாம் வந்த காரியம் ஆராந்தருள்" என ஆயர் மகளிர் வேண்டுகிறார்கள். இதற்கு வியாக்கியானமிட்ட வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி பெரியவாச்சான் பிள்ளை "இந்த லிம்ஹாஸனத்திலிருந்து நினைப்பிட்ட தென்றால் அறுதியாயிருக்கை" என்று உரையெழுதினார். "தர்மாஸனத்தில் இருந்தால் தோற்றிற்றுச் சொல்லவொண்ணா திறே! இது தான் தர்மாதிபீடமிறே! ராஜாக்கள் மெய்க்காட்டுக்கு இன்ன மண்டபத்திலே இன்ன ஆஸனத்திலே இருந்து நினைப்பிட்டதென்றால் தப்பாதாப்போலே!" என்பது விளக்கவுரை. எனவே, ஆயர்மகளிர் கண்ணனை அழைக்க, அவன் வந்து நின்ற நிலையிலேயே வந்த காரியம் என்னவென்று கேட்க, அப்பெண்கள் "இப்படிக்கேட்டால் போதாது. அதோ அந்த அரியாசனத்தே போய் இருந்துகேட்கவேணும்" என்று கூறினார்களாம். காரணம் அவ்வாசனத்தே இருந்து அவன் சங்கல்பம் செய்தால் அதை அவனாலும் மீற முடியாது என்பதனால்.

ஆண்டாளின் பாடலில் உள்ள இந்த உட்கருத்தை உள்ளத்திலே தேக்கித்தான், தேவர் குறையை அரியாசனத்தே இருந்து கேட்டு

அவ்வாதனத்திருந்தே.

"வஞ்சகர் தந்தலை அறுத்து இடர் தணிப்பன்" என்று பரமன் அறுதியிட்டதாகவும் காட்டினார் கம்பர்.

கடைசியாக, மிக நுணுக்கமான தொன்றைக் காண்போம். இராவணன் வதைப் படலத்திலே வரும் பாடல் ஒன்று.

"அக்க ணத்தில் அயன்படை ஆண்டகை சக்கரப் படையொடும் தழீஇச் சென்று புக்க தக்கொடி யொனாரம் பூமியும் திக்க னைத்தும் விசம்பும் திரிந்தவே"

(அயன் படையை மூலமந்திரம் தன்னொடும் மூட்டுகின்றான் இராமன்.) "அவ்வயன் படை (ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம்)வானும் மண்ணும் சுழல, இராமனது சக்கரப் படையொடும் தழுவிச் சென்று, இராவணன் மார்பிடைப் புக்கது" என்பது பாடலின் பருப்பொருள்.

இராமகாதையில் பரமனின் பஞ்சாயுதங்களில் எதுவும் பயன்பட்டதாக ஆதிகவி கூறவில்லை. வேறு இராமாயணங்களிலும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால் கம்பரோ, அனைத்தையும் அழிக்கும் என்று கூறப்பெறும் அயன்படை, சக்கரப்படையுடன்சென்று இராவணன் உரம் புருந்தது என்கூறுகின்றார். எங்ஙனம்?

திருமாவின் திருக்கையிலுள்ள அறவாழிப் படை, அவன் எப்போது யாரை முடித்துவிடவேண்டும் எனத் தன் திருவுள்ளத்திலே இறுதியாக நினைக்கின்றானோ அப்பொழுதே, அவனுள்ளம் கருதிய இடத்துச் சென்று, அவனது நினைப்பை நிறைவேற்றி, மீண்டும் அவன் வலத்திருக்கரத்தில் வந்தமரும் என்பது நூற்கொள்கை. இதுவே அத்திருவாழியின் இயல்பு. இதனையே,

"கைந்நின்ற சக்கரத்தன் கருதுமிடம் பொருது" என்று நம்மாழ்வார் கூறினார். 'கருதும் இடம் பொருது கைந்நின்ற சக்கரத்தன்' என்று பொருள்கோள்.

பிராட்டி இராவணனை நோக்கி,
“உளதுபாழுடல்”,

“பத்துள தலையும், தோளும் பலபல, பகழி
துவி வித்தக வில்லினற்குத் திருவினை யாடற்
கொத்த சித்திர இலக்க மாகும்” எனக்
கூறினாள்வல்லவா? அவ்வாக்குப் பழுதாகாமல்,
“மாயனிராவணன் மேல் சரமாரி தாய்தலை
அற்று அற்று வீழ்த்தொடுத்து” ஐயன் முதலில்
வினையாடினான். ‘வினையாட்டு இவ்வளவு
போதும், இனி இவனை முடித்து
விடவேண்டியதுதான்’ எனப் பரமன் என்ற
நிலையில் இறுதியாக நினைக்கிறான்; உடனே
திருவாழி செயல்படுகின்றது. அவதார மூர்த்தி
என்ற நிலையில் இராமன், அயன்படையை
அதற்குரிய மூலமந்திரத் தோடு மூட்டி
எய்கிறான். சக்கரப்படை இராவணன் உரத்தை
அறுக்க, அயன்படை தங்கு தடையின்றி
உள்ளே நுழைகின்றது. இராவணன் வீழ்கிறான்.
கம்பரின் இப்பாடல் நம்மாழ்வாரின் வாக்கை
அடிப்படையாகக் கொண்டே எழுந்தது.

மேற்காட்டியவையெல்லாம், திவ்ய
ப்ரபந்தங்களை ஊடுருவி நோக்கி, அவற்றில்
வெளிப்படையாகவும் மறைபொருளாகவும்
வந்த பேருண்மைகளையெல்லாம் உள்ளத்
திலே தேக்கிக்கொண்டே இராமாவதாரக்
காவிய அரங்கையும் சமைத்துப் பாத்திரங்
களையும் வடித்தார் கம்பர் என்பதைக் காட்டும்.

கம்பர் பயபக்தியோடு இராமனை
உளத்திருத்தி, தன் கதையை அவனே நிகழ்த்திக்
காட்டக்கண்டு, தனது இராமாவதாரத்தைக்
கூறினார் என்று கூடச்சொல்லலாம். “செவ்வழி
உணர்வு தோன்றச் செப்பினம்” என்ற கம்பரது
வாக்கே இக்கூற்றை ஓரளவு உணர்த்தி நிற்கும்.
(உணர்வு என்ற பதத்தை பரம்பொருளாகவே
கம்பர் கூறுவர். ‘தோய்ந்தும்’ பாடலில் உணர்வே
என இந்திரன் இராமனை விளிக்கின்றான்).
இங்கே திருமங்கை ஆழ்வார் “உணர்வெனும்
பெரும் பதம் தெரிந்து” என்றவிடத்து, உணர்வு

என்பது எப்பொருளதோ அதே போன்று
கொள்ள வேண்டும். இறைநிலைக் காட்சி என்று
கொள்ளலாம். கம்பர் ஒரு ராம பக்தனாகவே
தான் இராமாவதாரத்தைப் பாடினார் என்பதற்கு
“பத்தர் சொன்னவும்” என்ற அவரது வாக்கே
சான்று. இத்தகைய உள்பாங்கோடு அவரது
இராமாவதாரத்தை நோக்கும் அறிஞர்க்கு
இன்னும் பற்பல சீரிய புதையல் இலக்காகும்
என்பதில் ஐயமில்லை.